

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. M. Ż.
przeciwko J. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adwokata M. S. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym**
- 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J. M. Ż. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 czerwca 2013 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie przeciwko J. K. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej obliguje skarżącego do wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane

postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Według skarżącego Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., albowiem nie rozpoznał zarzutów wniesionej przez powoda apelacji, co jednakże pozostaje w sprzeczności z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny odniósł się bowiem do zarzutów apelacji i nie ma znaczenia zwięźłość jego wywodów, o ile jasne są w ich świetle przyczyny oddalenia apelacji powoda. W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanego - pełnomocnika procesowego reprezentującego go w innej sprawie, odszkodowania za nienależyte prowadzenie postępowania sądowego polegające na zaniechaniu wniesienia apelacji od niekorzystnego dla powoda wyroku Sądu pierwszej instancji. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie sądowym stanowiskiem, adwokat i radca prawny odpowiadają za szkody wyrządzone mocodawcy wskutek własnych zaniedbań i błędów prowadzących do przegrania sprawy, której wynik byłby korzystny dla tej strony, gdyby pełnomocnik zachował należytą staranność (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 roku, I CSK 514/07, niepubl., z dnia 2 grudnia 2004 roku, V CK 297/04, niepubl., z dnia 26 stycznia 2007 roku, V CSK 292/06, niepubl.). Zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny dokonały oceny przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego adwokata i jednoznacznie stwierdziły, że w świetle akt tamtej sprawy zaniechanie wniesienia apelacji nie spowodowało dla powoda niekorzystnych skutków prawnych wobec oczywiście zasadnego zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia podniesionego przez pozwanego Skarb Państwa. W tym stanie rzeczy wobec nie wykazania przez skarżącego przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika powoda z urzędu znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U.2009, nr 146, poz. 1188) oraz § 2 ust. 3 i § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 6 punkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U.2013, nr 461 - j.t.). O kosztach

postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[aw]